

at Hesten kjendte sin Styrke, ligesom man ogsaa med Rette siger: hvem vilde være Hest? og jeg er derfor ved denne Leilighed kommet til at tænke paa, hvad een af vore comissæ Digtere har fortalt os, at der engang i gamle Dage var en Bonde, som hed Jeppe, og som var saa roisset, at han lod sig bilde ind, at hans Uffel var blevet Borgermester, altsaa ogsaa Politimester, i Kallundborg. Sætte vi nemlig, at det kunde være muligt, at det virkelig var skeet, da havde det været naturligt, at den Borgermester paa Uslernes og de øvrige Dyrs Begne havde givet omtrent en saadan Lov som denne — det havde været aldeles naturligt —, men just derfor kan det ikke ventes, at vi som Mennesker skulde billige en saadan Lov. Jeg tilregner vistnok ikke den ærede Minister nogen egentlig Skyld derfor, thi da jeg af Motiverne seer, at dette lille Lovforslag egentlig er udklækket et andet Sted, nemlig i det veterinaire Sundhedsraad, og altsaa er gaaet igjennem Departementet, saa er det naturligviis gaaet forbi Ministeren, og det lille Kryb har han vel ikke engang seet, men hvad jeg tilregner det, det er, hvad jeg vel længe har mærket, men hvad jeg nu seer det klareste Beviis paa, nemlig, at der virkelig er Noget i Lusten, som jeg maa kalde en umenneskelig Følsomhed, og at denne virker ordentlig epidemisk. Det er af den Slags, som den Frues Følsomhed, der slog sin Pige under Dret, fordi hun ikke havde bidraget, hvad hun kunde, til en Druknetts Redning, da en Flue var faldet i Mellesfadet. Det er denne Slags Følsomhed, som tager liden eller ingen Deel i hvad der rammer Menneskene, men som har udvalgt sig een eller anden Dydling i Dyrslægten, som den saaledes vil besytte til det Yderste, uagtet dette i Grunden er umuligt, thi vi see nok, at dersom virkelig Dyrene skulle blive frie for at plages, saa maa der skee en heel Revolution i Forholdene, og saa er der ikke andet for, end at saa maade vi overlade dem Landet, fordi de, om de ogsaa skulde kaldes for Folk, dog ere saadanne Folk, der hverken bryde sig om Love eller Sligt, og derfor kunne vi slet ikke nære os for dem, naar vi ikke længer maade have Hals og Haand over dem. Jeg skulde derfor

ønske — og jeg bør vel sige, at jeg haaber det — at den høitærede Minister efter disse korte Dplysninger, der kunde have været meget længere og klarere, vil tage dette Lovforslag tilbage.

Men dersom det nu ikke kan skee, og dersom Thinget imod mit Raad lader Forslaget gaae til anden Behandling — og det er jo ikke noget Nyt —, saa vil jeg dog lægge Thinget paa Hjerte, om det dog ikke skulde være bedst at tage Braaden fra det. At nemlig en saadan Straffelov aldrig lader sig almindelig gjennemføre, det er vist meget klart; thi naar den skulde gjennemføres, saa maatte der blive et heelt Dyrør i Landet, men derfor skulle vi dog agte paa, at det i det Enkelte kan gjøre megen Ulykke, en enkelt Politimester kan jo gjøre en saa stor Ulykke over sin hele Kreds, at Flok slet ikke kunne nære sig. — Saaledes tager man jo, naar man kan, Braaden fra alt Forgiftigt, som man maa taale, og det kan her skee, mener jeg, ved at sætte et lille Ord ind, og skære nogle saa Ord af. Naar man saaledes i Lovforslaget sætter „offentlig“ istedetfor „navnlig“, da havde vi dermed indrømmet alt, hvad paa nogen Maade kan indrømmes, nemlig, at hvor en offentlig aabenbar grusom Behandling finder Sted, der kan Politiet skride ind som ved andre Ting, der støde og forarge eller i det Hele foraarsage Uorden i Byer og Stæder og paa offentlige Veie. Naar vi saa derhos udslettede det, der staaer i Slutningen om baade simpelt Fængsel og Fængsel paa Band og Brød, da vilde jeg, vel endda nødvendig nok, at enten en Minister eller et dansk Folkething skulde have den Skam, at en Straffelov for saadan en ubeskrivelig Forbrydelse var gaaet igjennem her og bleven til Lov, men saa vilde jeg dog sige, at saa kunde den være saa temmelig uskadelig.

Justitsministeren: Jeg kan ikke tjene den ærede Folkethingsmand i at tage Lovforslaget tilbage. Iøvrigt indeholder den ærede Rigsdagsmands Foredrag saamange Arigtigheder og Forkeertheder, at jeg har vanskeligt ved at imødegaae ham; jeg skal imidlertid forsøge derpaa. Naar saaledes den ærede Folke-